

STORIES OF CHANGE

To catch a star

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง
ไขว่คว้าดาราร

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง: ปูทางสู่วิธีการสร้างสรรค์ในการจัดการกับการค้ามนุษย์และการอพยพย้ายถิ่นที่ไม่ปลอดภัย

ลิขสิทธิ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล 2014

ISBN 978-0-918261-59-5

ผู้เขียนและทีมสนับสนุน: Ian Pugh, แต่งจากเรื่องจริง

สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามมิให้นำส่วนหนึ่งส่วนใดของงานตีพิมพ์ชิ้นนี้ไปทำซ้ำในรูปแบบใดรูปแบบหนึ่ง ยกเว้นการนำข้อความบางส่วนไปใช้ในบทวิจารณ์สามารถทำได้โดยไม่จำเป็นต้องอาศัยความยินยอมจากเจ้าของลิขสิทธิ์

พัฒนา และตีพิมพ์โดยโครงการ Mekong Delta Regional Trafficking Strategy (MDRTS) และโครงการปกป้องคุ้มครองเด็กและยุติการค้ามนุษย์ (End Trafficking in Persons, ETIP) ในนามขององค์กรศุนนิมิตสากล

องค์กรศุนนิมิต เป็นองค์กรคริสเตียนที่มีพันธกิจหลักคือการให้ความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมโดยอุทิศตนทำงานเพื่อเด็ก ครอบครัวและชุมชนเพื่อจัดความยากไร้และความยุติธรรม โดยมีศรัทธาแบบคริสเตียนเป็นแรงขับเคลื่อน องค์กรศุนนิมิตอุทิศตนทำงานเพื่อผู้ด้อยโอกาสสูงสุดทุกคนไม่ว่าคนเหล่านั้นจะนับถือศาสนา หรือมีเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์และเพศเช่นใดก็ตาม

สำหรับข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับงานตีพิมพ์ชิ้นนี้หรืองานตีพิมพ์ขององค์กรศุนนิมิตสากล หรือสำหรับฉบับสำเนาเพิ่มเติมของงานตีพิมพ์นี้ กรุณาติดต่อ wvi_publishing@wvi.org.

องค์กรศุนนิมิตยินดีเป็นอย่างยิ่งที่จะรับทราบการใช้งานใด ๆ อันเกี่ยวข้องกับชิ้นงานนี้ในการฝึกอบรม วิจัยหรือออกแบบโครงการ รวมถึงการนำไปปฏิบัติใช้หรือพัฒนา โปรดทราบว่าเรื่องนี้มีไว้สำหรับเด็กอายุ 12 – 17 ปี และอาจไม่เหมาะสมสำหรับเด็กเล็ก

จัดการในนามของโครงการ MDRTS และ ETIP โดย John Whan Yoon และ Amy Collins, บรรณาธิการอาวุโส: Heather Elliot, บริหารการผลิต: Katie Klopman Fike, พิสูจน์อักษร: Melody Ip ออกแบบปกและรูปเล่มภายใน: Inis Communication. ภาพประกอบ: Natasha Bautista และ Rishi Mandhyan

ออกแบบและพิมพ์โดย Inis Communication – www.iniscommunication.com

องค์กรศุนนิมิตสากล

สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

ที่อยู่: 809 ซอยศุนนิมิต ถนนประชาอุทิศ

แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง

กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย

โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>

แปลและจัดทำโดยมูลนิธิศุนนิมิตแห่งประเทศไทย

STORIES OF CHANGE

To catch a star

เรื่องราวแห่งการเปลี่ยนแปลง **ไขว่คว้าดาราร**

ชุดเรื่องเล่าจากผู้นำทาง

“เด็กผู้ชายพวกนี้เหมือนผึ้งผึ้งตอมไหนดำผึ้งเลย” แสงจันทร์กล่าวด้วยรอยยิ้ม

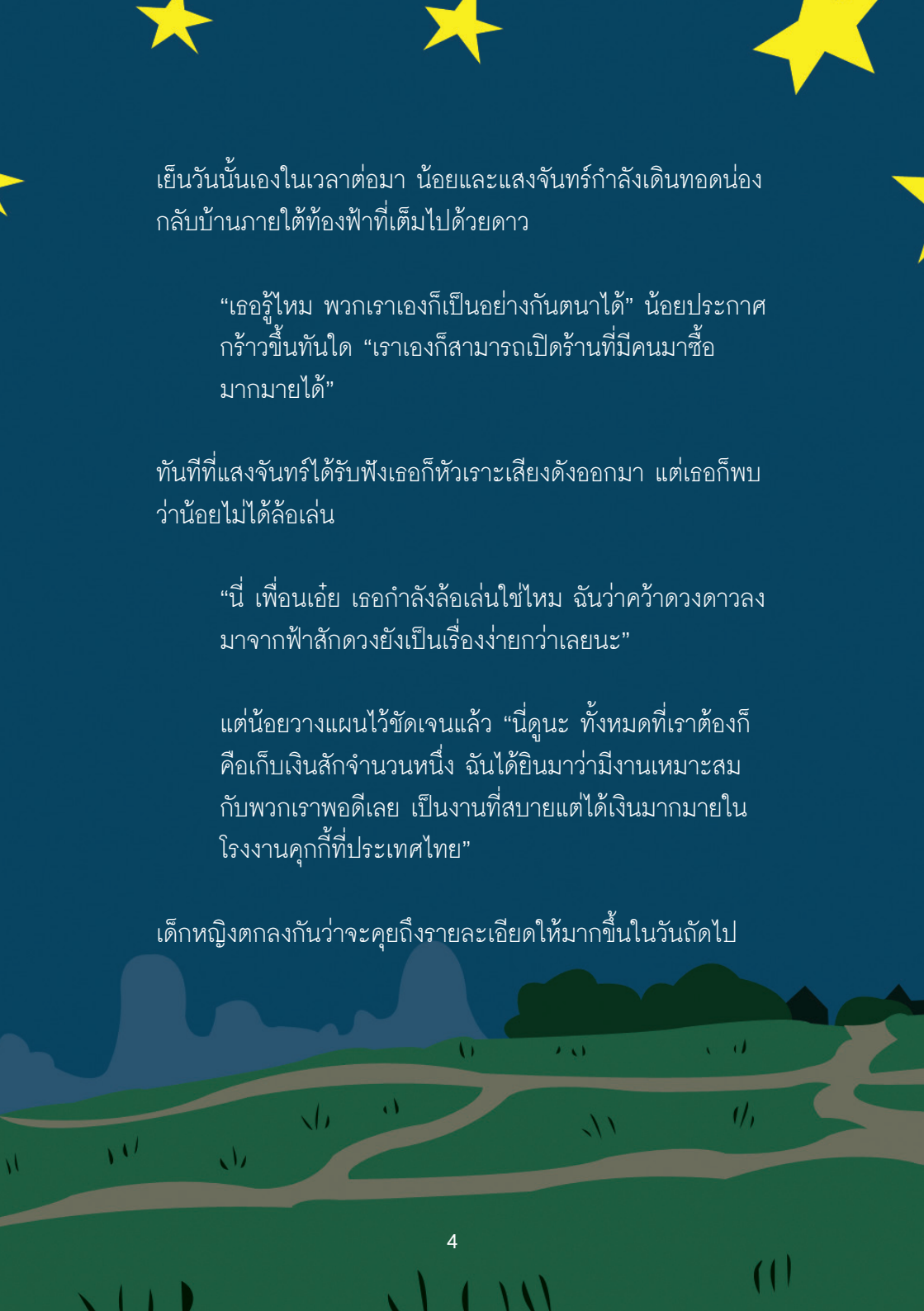
“แปลกใจไหมล่ะ?” น้อยถามกลับ “ดูสิว่าเธอช่างแต่งตัวสวยขนาดไหน และดูช่างมั่นใจขนาดไหน”

สองสหายกำลังนั่งทำกิจกรรมตอนบ่ายอันโปรดปรานซึ่งก็คือการนั่งในตลาดนัดมองดู กันตนา เด็กสาวผู้เปิดแผงขายของในตลาดของตัวเองและประสบความสำเร็จ ที่ร้านมีลูกค้าแน่นขนัดอยู่เสมอ โดยมากแล้วจะพวกเด็กผู้ชายคอยเตร็ดเตร่อยู่แถวๆร้าน

“ว่าแต่เธออายุเท่าไรนะ” แสงจันทร์ถาม

“18 ปี” น้อยตอบ “แก่กว่าพวกเราแค่ 1 ปีเอง”

“โอ้โฮ” แสงจันทร์อุทานพร้อมกับสั่นหัว “เธอสุดยอดไปเลย”

เย็นวันนั้นเองในเวลาต่อมา น้อยและแสงจันทร์กำลังเดินทอดน่อง
กลับบ้านภายใต้ท้องฟ้าที่เต็มไปด้วยดวงดาว

“เธอรู้ไหม พวกเราเองก็เป็นอย่างกันตนาได้” น้อยประกาศ
กร้าวขึ้นทันใด “เราเองก็สามารถเปิดร้านที่มีคนมาซื้อ
มากมายได้”

ทันทีที่แสงจันทร์ได้รับฟังเธอก็หัวเราะเสียงดังออกมา แต่เธอก็พบว่า
น้อยไม่ได้ล้อเล่น

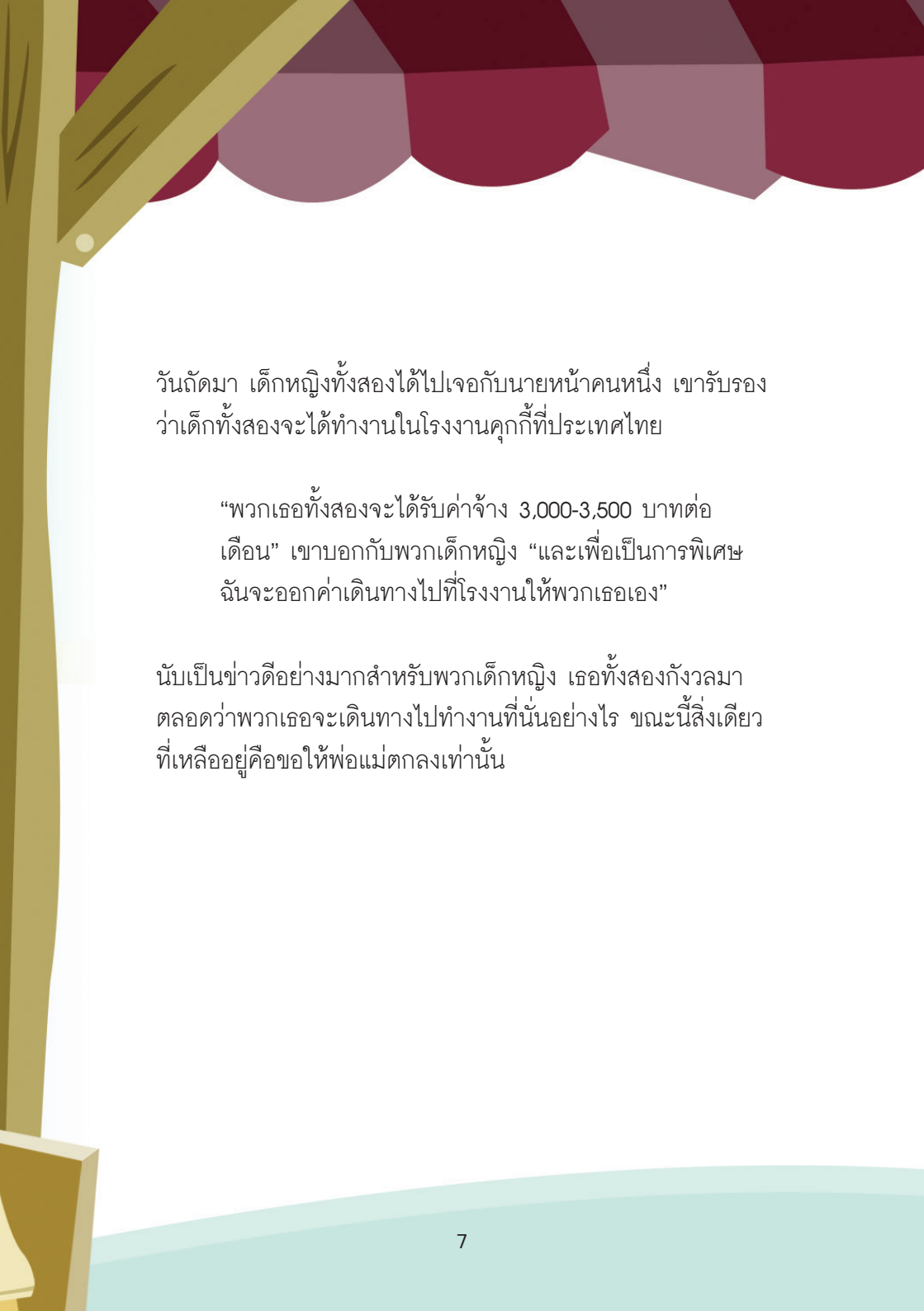
“นี่ เพื่อนเอ๋ย เธอกำลังล้อเล่นใช่ไหม ฉันว่าคว้าวาดวงดาวลง
มาจากฟ้าสักดวงยังเป็นเรื่องง่ายกว่าเลยนะ”

แต่น้อยวางแผนไว้ชัดเจนแล้ว “นี่คุณนะ ทั้งหมดที่เราต้องก็
คือเก็บเงินสักจำนวนหนึ่ง ฉันได้ยินมาว่ามีงานเหมาะสม
กับพวกเราพอดีเลย เป็นงานที่สบายแต่ได้เงินมากมายใน
โรงงานकु๊กที่ประเทศไทย”

เด็กหญิงตกลงกันว่าจะคุยถึงรายละเอียดให้มากขึ้นในวันถัดไป

วันถัดมา เด็กหญิงทั้งสองได้ไปเจอกับนายหน้าคนหนึ่ง เขารับรองว่าเด็กทั้งสองจะได้ทำงานในโรงงานकुकिที่ประเทศไทย

“พวกเธอทั้งสองจะได้รับค่าจ้าง 3,000-3,500 บาทต่อเดือน” เขามอบกับพวกเด็กหญิง “และเพื่อเป็นการพิเศษฉันจะออกค่าเดินทางไปที่โรงงานให้พวกเธอเอง”

นับเป็นข่าวดีอย่างมากสำหรับพวกเด็กหญิง เธอทั้งสองกังวลมาตลอดว่าพวกเธอจะเดินทางไปทำงานที่นั่นอย่างไร ขณะนี้สิ่งเดียวที่เหลืออยู่คือขอให้พ่อแม่ตกลงเท่านั้น

สำหรับแสงจันทร์ นับเป็นเรื่องง่ายตายเพราะพ่อของเธอไม่มีงาน
ทำมาพักหนึ่งแล้ว ดังนั้นพ่อแม่ของเธอยินดีที่จะรับทุกหนทางที่จะ
นำรายได้มาสู่ครอบครัว ส่วนน้อยรู้ว่าพ่อของเธอจะไม่ตกลงอย่าง
ง่ายตายเช่นนั้น หลังจากสูญเสียแม่ไปกับโรคร้ายเมื่อหลายปีก่อน
เธอกับพ่อก็มีความสัมพันธ์พ่อลูกแนบแน่นมาก

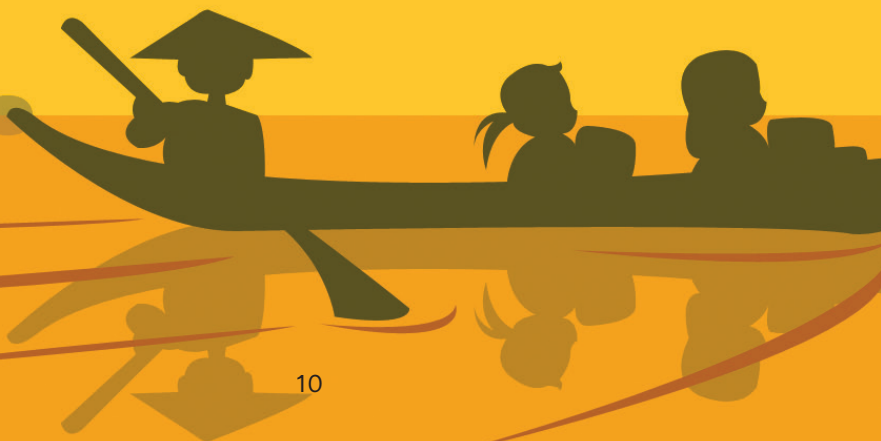
ตามที่เธอคาดไว้ พ่อของเธอขมวดคิ้วขณะที่มองดูเอกสารที่ได้รับ
จากนายหน้า “พ่อคงทนไม่ได้ถ้าอะไรเกิดขึ้นกับลูก” พ่อกล่าวกับ
น้อย

“ไม่มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะพ่อ” น้อยอ้อนวอนพร้อมกับบีบที่
ไหล่ของท่าน “หนูจะไปกับแสงจันทร์และเราไม่ขาดการต่อ
เลยดีไหมคะ?”

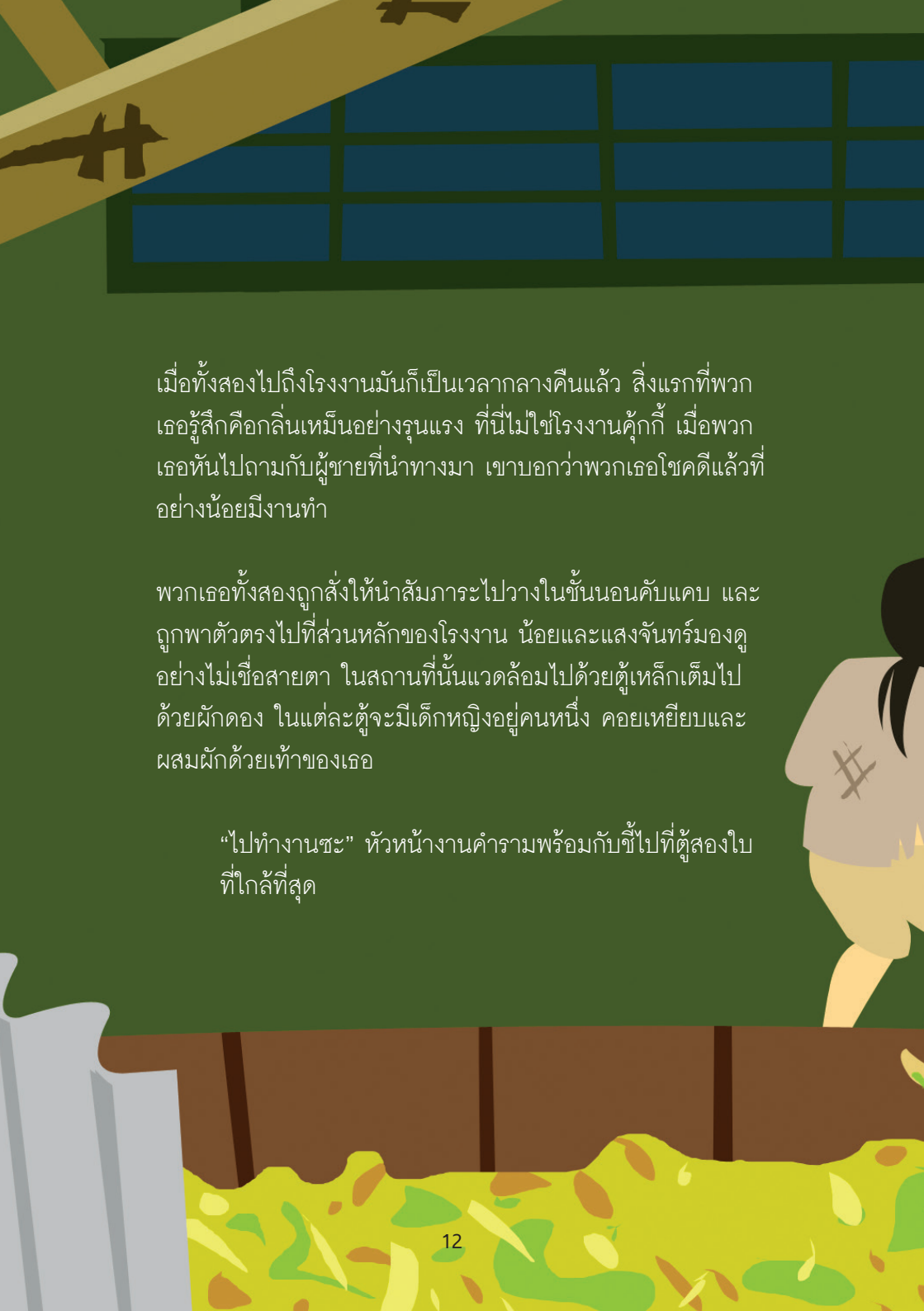
พ่อของเธอดูไม่เชื่อใจเท่าไรหนักแต่สุดท้ายก็ยอมผงกหัวอนุญาตซึ่ง
เป็นสิ่งที่เคยรอดคอย

ไม่กี่วันต่อมา สองเด็กหญิงมาอยู่บนเรือเล็กข้ามแม่น้ำโขงจาก
ลาวไปไทย นี่เป็นครั้งแรกสำหรับทั้งคู่ที่ได้เดินทางออกจากลาว
ทั้งสองต้นตื้นขนขนลุก การผจญภัยเริ่มขึ้นแล้ว

ที่อีกฝั่งหนึ่งของแม่น้ำ พวกเขาพบกับชายคนหนึ่งซึ่งบอกว่าเขาคือ
ผู้พาทั้งสองไปที่โรงงานในกรุงเทพฯ ทุกอย่างดูดำเนินไปตามที่ตั้ง
ไว้

เมื่อทั้งสองไปถึงโรงงานมันก็เป็นเวลากลางคืนแล้ว สิ่งแรกที่พวกเธอรู้สึกคือกลิ่นเหม็นอย่างรุนแรง ที่ไม่ใช่โรงงานคูกี้ก็ เมื่อพวกเธอหันไปถามกับผู้ชายที่นำทางมา เขาบอกว่าพวกเธอโชคดีแล้วที่อย่างน้อยมีงานทำ

พวกเธอทั้งสองถูกสั่งให้นำสัมภาระไปวางในชั้นนอนคับแคบ และถูกพาตัวตรงไปที่ส่วนหลักของโรงงาน น้อยและแสงจันทร์มองดูอย่างไม่เชื่อสายตา ในสถานที่นั้นแวดล้อมไปด้วยตู้เหล็กเต็มไปด้วยฝักดอง ในแต่ละตู้จะมีเด็กหญิงอยู่คนหนึ่ง คอยเหยียบและผสมฝักด้วยเท้าของเธอ

“ไปทำงานซะ” หัวหน้างานคำรามพร้อมกับชี้ไปที่ตู้สองใบที่ใกล้ที่สุด

A sign with the World Vision logo, which consists of a white triangle with an orange triangle on top and a four-pointed star in the center. The text "World Vision" is written in black on the white part of the sign. The sign is mounted on a dark brown pole against a light blue sky background.

World Vision

พ่อของน้อยเริ่มกังวลที่ไม่มีโทรศัพท์จากน้อยเลยสักครั้งตลอด 1 สัปดาห์ที่ผ่านมา เมื่อเวลาล่วงเลยไปถึง 1 เดือนเขาก็ยังไม่ได้รับข่าวคราวใดใด เขาเริ่มไม่สบายใจอย่างมาก เขาพยายามจะติดต่อนายหน้าคนนั้นแต่เหมือนเขาจะหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอย หลังจากนั้นเขาไปที่สำนักงานรัฐในท้องที่ สำนักงานรัฐเหล่านั้นแนะนำให้เขาปรึกษาองค์กรศุนนิมิตร

วันต่อมา พ่อของน้อยเดินทางไปที่สำนักงานที่ใกล้ที่สุดของศุนนิมิตรและเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้พวกเขาได้รับฟัง หนึ่งในเจ้าหน้าที่สมาชิกขององค์กรติดต่อทางโทรศัพท์ไปยังสำนักงานศุนนิมิตรในไทยโดยหนึ่งในสมาชิกที่ไทยตกลงที่จะส่งข้อมูลทั้งหมดที่เกี่ยวข้องไปให้ตำรวจไทย

ณ ตอนนี้ พ่อของน้อยได้ทำทุกอย่างเท่าที่เขาสามารถทำได้แล้ว เขาได้แต่เดินกลับบ้านอย่างเหน็ดเหนื่อยทั้งร่างกายและจิตใจ

เวลาผ่านไป 1 ปีครึ่ง น้อยและแสงจันทร์ยังคงถูกใช้แรงงานอยู่ในโรงงาน พวกเขาไม่ได้รับค่าจ้างแม้แต่หนึ่งเดียวและไม่ได้รับอนุญาตให้ออกจากโรงงานหรือแม้แต่โทรศัพท์

สภาพของเด็กหญิงทั้งสองคงไม่มีใครสามารถจดจำได้ พวกเขาทั้งฝ่ายผอมและอ่อนแอกว่าแต่ก่อนจากการใช้แรงงานอย่างหนักและการได้รับประทานอาหารเพียงสองมื้อต่อวันและนอนหลับบนพื้นแข็งกระด้างร่วมกับคนงานอีก 17 คนในห้องเดียว ที่แย่ไปกว่านั้นสารเคมีในผักดองกีดเท้าของพวกเขามีขนาดแผลขนาดใหญ่และเจ็บปวด แต่เมื่อใดก็ตามที่พวกเขาโอดครวญ หัวหน้างานก็จะทุบตีพวกเขา

พวกเขาอยากจะหลบหนีไปจากที่นี่แต่ดูเหมือนจะไม่มีทางออกเลย พวกเขาจับตามองดูพวกเขาตลอดเวลา

เย็นวันหนึ่ง หัวหน้างานจำเป็นต้องออกไปและให้เจ้าหน้าที่คนอื่น
มาคุมแทน น้อยและแสงจันทร์ตัดสินใจว่านี่คือโอกาสหลบหนีของ
พวกเขา เมื่อถึงเวลาหมดกะ ทั้งสองหนีขึ้นบันไดไปที่ห้องทำงาน
ของหัวหน้างานและปีนออกนอกหน้าต่างต่างลงมายังบันไดหนีไฟผุๆ
เก่าๆ รถคันแรกที่พวกเขาเห็นคือแท็กซี่ พวกเขารีบโบกเรียก
และกระโจนขึ้นไปบนรถ ในที่สุดเธอทั้งสองก็เป็นอิสระ

แต่มันยังเร็วไปที่จะดีใจ คนขับแท็กซี่ชะเง้อมองพวกเขาผ่าน
กระจก จนกระทั่งเขาถามขึ้นมาว่า “พวกเธอมีเงินติดตัวไหม”
เด็กทั้งสองสั่นศีรษะ ทันใดนั้นคนขับก็หักเลี้ยวรถ ในนาทีแรกพวก
เธอทั้งสองตื่นตระหนกว่าเขาจะพาพวกเขากลับไปทำงาน
สุดท้ายกลายเป็นว่าเขาปล่อยพวกเขาไว้ที่หน้าสถานีตำรวจแห่ง
หนึ่ง

ในสถานีตำรวจ เด็กหญิงทั้งสองกำลังเล่าเรื่องราวอย่างระ
หว่าดระแวงก็เกิดเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันขึ้น ตำรวจหญิงคน
หนึ่งจึงไปที่คอมพิวเตอร์และเริ่มอ่านข้อมูลเกี่ยวกับเธอทั้ง
สอง ในเวลาต่อมาพวกเธอทราบว่าข้อมูลเหล่านั้นถูกส่งมา
จากศุภนิมิตรตั้งแต่ตอนที่พ่อของน้อยไปยื่นเรื่อง

“พวกหนูจะเป็นอย่างไรต่อ” น้อยถาม

“พวกเราจะติดต่อสถานทูตลาวและพาพวกเธอกลับ
บ้าน” ตำรวจหญิงตอบด้วยรอยยิ้ม

น้อยและแสงจันทร์สวมกอดกันอย่างแนบแน่นขณะที่น้ำตา
ไหลพร่างพรู นี่คือเรื่องจริงหรือ? ฝันร้ายของพวกเธอจะจบ
แล้วจริงหรือ?

วันที่ลูกสาวของเขากลับมาสู่บ้านเป็นวันที่ดีที่สุดในชีวิตคุณพ่อของน้อย เป็นเวลายาวนานที่เขาคิดว่าจะไม่ได้เจอน้อยอีกต่อไปแล้ว และเขาก็คอยโทษตัวเองที่ปล่อยให้เธอไป

“สัญญากับพ่อว่าลูกจะไม่หายไปอีก” เขาพูดพร้อมกับกอดเธออย่างแนบแน่น น้ำตาไหลยวเป็นสายบนใบหน้าของเขา

“หนูสัญญาค่ะพ่อ” น้อยตอบและเธอหมายความว่าเช่นนั้นจากใจจริง

ต่อมาเมื่อเธอเล่าให้พ่อฟังเกี่ยวกับโรงงานนรกที่เธอและเด็กผู้หญิงอีกจำนวนมากถูกคุมขังไว้ พ่อของน้อยแนะนำว่าพวกเขาควรจะไปหาศุภนิมิตอีกครั้งหนึ่ง ในหลายสัปดาห์หลังจากนั้น เจ้าหน้าที่ต่อต้านการค้ามนุษย์ในไทยบุกโรงงานนั้นและช่วยเหลือเด็กหญิงเหล่านั้นออกมา มีคนมากมายถูกจับกุมซึ่งรวมถึงเจ้าของโรงงานและนายหน้าผู้จัดการทุกอย่าง

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ชีวิตของน้อยและแสงจันทร์ก็เปลี่ยนแปลงไปในหลาย ๆ ด้าน ด้วยความช่วยเหลือจากศุภนิมิตร พวกเขาได้รับการดูแล สุขภาพและค่ารักษา รวมถึงการฝึกฝนวิชาชีพ และความช่วยเหลือด้านการเงินเพื่อเริ่มต้นธุรกิจของตัวเอง เด็กหญิงทั้งสองปัจจุบันทำร้านขายของที่ประสบความสำเร็จอยู่ข้าง ๆ ร้านของกันตนา และพวกเธอไม่ต้องพึ่งความช่วยเหลือของศุภนิมิตรอีกต่อไป

แม้แต่ตอนนี้พวกเธอก็ยังแทบไม่อยากจะเชื่อว่า ได้มีทำธุรกิจเป็นของตัวเอง และน้อยมักจะหยอกล้อแสงจันทร์ถึงสิ่งที่เคยพูดอยู่เสมอ “นี่ไม่มีวันเป็นร้านของพวกเราไปได้หรอก คือดวงดาวลงมา จากฟ้ายังง่ายกว่าเลย” เธอพูดด้วยเสียงหัวเราะ

แต่สิ่งหนึ่งที่ชัดเจนคือ พวกเธอจะไม่มีวันลืมสิ่งที่เคยเกิดขึ้นกับพวกเธอ เมื่อไหร่ก็ตามที่พวกเธอมีโอกาส เธอทั้งสองจะเตือนคนอื่นถึงความเสี่ยงของการไปทำงานในต่างประเทศอยู่เสมอ

องค์กรศุภนิมิตสากล
สำนักงานภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียง

ที่อยู่: 809 ซอยศุภนิมิต ถนนประชาอุทิศ
แขวงสามเสนนอก เขตห้วยขวาง
กรุงเทพฯ 10310 ประเทศไทย
โทร: +66-2 022 9200

<http://www.wvi.org/asiapacific>